

Sygn. akt VI Gz 114/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Barbara Frankowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Fabryki (...) SA w L.**

przeciwko **L. P. a.s. w P. ((...))**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie,
V Wydziału Gospodarczego z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt V GC 222/13 upr

postanawia:

- I. **u c h y l i ć** zaskarżone postanowienie w zakresie pkt I i II i przekazać sprawę do dalszego prowadzenia Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie,
V Wydziałowi Gospodarczemu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego,
- II. **o d d a l i ć** zażalenie w pozostałym zakresie.

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego L. P. a.s. w P. kwoty 1.939 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania tytułem zapłaty ceny za sprzedany pozwanemu towar wg faktury VAT (...) nr (...) z dnia 22.12.2-11r. i wydany na podstawie dowodu dostawy nr (...).

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie odrzucił pozew (pkt I), obciążył powoda kosztami postępowania w całości (pkt II) i nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa brakującą kwotę 49,54 zł tytułem wydatków związanych z kosztami tłumaczenia (pkt III).

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Rejonowy przyjął na podstawie art. 5 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22.12.2000r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (dalej: rozporządzenie) oraz przedłożonej przez powoda faktury VAT i dowodu dostawy, że dostarczenie towaru w rozumieniu w/w przepisu prawa miało miejsce w P. – w (...), a nie jak twierdzi powód w B. – w Polsce. Sąd Rejonowy rozróżnił „dostarczenie rzeczy” w rozumieniu art. 5 rozporządzenia od „wydania rzeczy” w rozumieniu art. 535 kc. Wg Sądu Rejonowego nie są to synonimy i miejscem dostarczenia rzeczy jest miejsce gdzie rzecz została odebrana przez kupującego – w tym przypadku w P. ((...)). Bez znaczenia jest fakt, że powód dostarczał rzeczy za pośrednictwem podmiotu trzeciego i na podstawie

odrębnej umowy przewozu, bo w art. 5 rozporządzenia chodzi o faktyczne miejsce gdzie rzecz została odebrana przez kupującego, bez względu na sposób w jaki się tam znalazła albo przez kogo została dostarczona. Powód sam w dokumentach przewozowych traktuje P. jako miejsce wykonania umowy, bo określa ją jako miejsce dostawy, czyli wykonania umowy.

Powód w zażaleniu na powyższe postanowienie zaskarżył je w całości, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu

w R. do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego zarzucając obrazę następujących przepisów:

- art. 1099 kpc poprzez odrzucenie pozwu pomimo, że z dokumentów dołączonych do pozwu wynika jurysdykcja Sądu Rejonowego w Rzeszowie do rozpoznania sprawy na podstawie art. 5 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22.12.2000r w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych;

- naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez sprzeczną z zasadami logiki i zasadami doświadczenia życiowego ocenę dowodów w postaci faktury VAT (...) nr (...) z dnia 22.12.2011r. oraz dowodu dostawy nr (...);

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że miejscem dostarczenia towaru była P. w (...) pomimo, że z dokumentów dołączonych do pozwu jednoznacznie wynika, że miejscem wydania i dostarczenia towarów był D. Handlowy powoda w B.;

- niezastosowanie art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22.12.2000r w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

W uzasadnieniu zażalenia powód powołał się na zapis zawarty w fakturze VAT (...) nr (...) z dnia 22.12.2-11r. odnośnie warunków dostawy: (...) B. (I. 2010). Jest to klauzula handlowa przyjęta i zastosowana przez strony umowy sprzedaży wskazująca na to, że dostawa i wydanie towaru miało nastąpić w B. i tam miało miejsce. Wskazanie w dowodzie dostawy nr (...) adresu dostawy w P. nie oznacza, że tam miało miejsce wydanie towaru. Określenie to miało na celu jedynie wskazanie kto jest kupującym oraz odbiorcą towaru. Wiążące określenie miejsca dostawy i wydania towaru wskazane zostało w fakturze poprzez zamieszczenie klauzuli Warunki dostawy: B..

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie powoda jest uzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że reguły I. są zbiorem międzynarodowych reguł określających warunki sprzedaży, których stosowanie jest przyjęte na całym świecie. Reguły te dzielą koszty i odpowiedzialność między nabywcę i sprzedawcę towaru oraz odzwierciedlają rodzaj uzgodnionego transportu. Są stosowane fakultatywnie, tylko wtedy kiedy strony umowy sprzedaży umawiają się w przedmiocie zastosowania konkretnej klauzuli. Klauzula I. 2010 **(...)(...) przewoźnik** stanowi, że sprzedający ponosi koszty transportu, załadunku oraz ubezpieczenia do momentu przekazania towarów pierwszemu przewoźnikowi, wskazanemu przez kupującego, w oznaczonym miejscu. Towar uważa się za dostarczony w momencie załadunku przez przewoźnika, w tym momencie następuje przeniesienie ryzyka uszkodzenia lub utraty towaru na kupującego.

O tym, że strony uzgodniły stosowanie wyżej przytoczonej reguły I. świadczy zapis w fakturze, którą - podkreślić należy - podpisał także pozwany (k. 22). W ten sposób strony ustaliły, że miejscem dostarczenia towaru jest B. – magazyn handlowy powoda.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym przedmiotowe zażalenie nie podziela argumentacji Sądu Rejonowego rozróżniającej znaczenie wyrażenia „dostarczenie towaru” w rozumieniu art. 5 rozporządzenia od wyrażenia „wydanie rzeczy” w rozumieniu art. 535 kc i w konsekwencji pominięcie jednoznacznie przyjętej przez strony w zakresie zawartej

przez nie umowy sprzedaży klauzuli handlowej I. 2010, zawartej w fakturze nr WE nr (...) z dnia 22.12.2011r. (k. 22), określającej warunki dostawy jako (...) B.. Wyjaśnienie różnicy powyższych pojęć w oparciu o potoczne znaczenie tych słów oraz założenie, że „dostarczenie towaru” zawsze musi oznaczać jego przetransportowanie do innego miejsca niż miejsce zawarcia umowy jest zawile i niezrozumiałe. Odniesienie się do enigmatycznego rozporządzenia o sprzedaży transgranicznej również niczego nie wyjaśnia. Sprzedaż transgraniczna ma miejsce wtedy, gdy strony umowy sprzedaży mają siedzibę w różnych państwach niezależnie od tego czy towar sprzedany faktycznie przekracza jakiegokolwiek granice krajów. Niewątpliwie też przepis art. 5 pkt 1 b rozporządzenia nie wyklucza, aby dostarczenie towaru,

w rozumieniu tego przepisu, nie mogło nastąpić w siedzibie sprzedawcy (czy też w miejscu zawarcia umowy), do czego zdaje się zmierzać argumentacja Sądu I instancji. Nie ma również podstaw do dokonywania rozróżnienia między pojęciami „dostarczenie” a „wydanie” na gruncie rozporządzenia nr 44/2001. Wg Sądu Okręgowego dla ustalenia miejsca wykonania zobowiązania w zakresie umowy sprzedaży pojęcia te mogą być używane zamiennie. Natomiast dla przyjęcia jurysdykcji sądu polskiego istotne było wykazanie przez powoda jakie było uzgodnienie stron odnośnie miejsca dostarczenia towaru i zgodzić się należy ze skarżącym, że przesądzająca w tym zakresie jest treść faktury, która w klauzuli (...) podaje miejscowość B., a swoboda umów nie przeszkadza, aby na podstawie odrębnej umowy przewóz wykonywał nawet sam sprzedawca.

Reasumując zgodzić się należy z powodem, że na podstawie przedłożonej przez powoda faktury VAT oraz w oparciu o przepis art. 5 pkt 1 b rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22.12.2000r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych przyjąć należy w tej sprawie jurysdykcję krajową sądu polskiego.

Mając na uwadze powyższe zażalenie powoda, jako uzasadnione uwzględniono i zaskarżone postanowienie odnośnie pkt I i II uchylono na mocy art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu do dalszego prowadzenia i orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 108 § 2 kpc (pkt I postanowienia).

Sąd Okręgowy oddalił zażalenie w pozostałym zakresie, tj odnośnie orzeczenia o pobraniu od powoda na rzecz Skarbu Państwa brakującej zaliczki w kwocie 49,54 zł na koszty tłumaczeń (pkt III), bo zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167 poz.1398) do uiszczenia tej zaliczki na poczet wydatków obowiązany jest powód, jako wnoszący pozew w sprawie, w której konieczny jest obrót zagraniczny i z tym związane wykonanie tłumaczeń dokumentów (pkt II postanowienia).